

Contra el dogmatisme i contra l'insult

Va ser cadell d'UCD i passà per les files centristes sense pena ni glòria. En canvi, quan el president Canelles —vell company d'estudis— li posà en les seves mans la responsabilitat de treure endavant la Conselleria d'Hisenda, Alexandre Forcades va significar-se com un dels homes més brillants i polèmics de l'actual govern conservador. Tant és així, que ha tingut la gosadia de presentar, en nom del govern balear, un recurs d'inconstitucionalitat als pressupostos generals de l'estat. Des d'aquesta terra, petita i oblidada, mai ningú no s'havia atrevit a tant.

Tot comentant aquesta història, encetam la conversa.

—El sistema financer de les Balears —em diu— que, d'altra banda, havia estat acceptat el novembre del vuitanta-sis per l'anterior conseller, no era correcte.

—Home, doncs el seu antecessor hauria pogut ficar-se el dit al nas abans de signar-lo.

—És que no el signà així com així. Víctor Sevilla, per les Balears, i Treballé, per Galícia, presentaren una alternativa ajustada a un sistema de federalisme fiscal. Perquè m'entengui, li diré en què es basava: les comunitats recaptarien els impostos i en cedirien, una part, a l'estat, per al seu manteniment.

—*Ja em sembla bé, això...!*
—*Ah, sí...?*
—*Sí: deixaven l'estat en calçotets.*

—I ara és l'estat que ens hi deixa a nosaltres. ¿Com podem parlar d'autonomia, si no feim altra cosa que no sigui administrar allò que l'estat decideix cedir-nos?

—*¿S'adona, amic, com el govern central, de tant en tant, ofereix qualque caramel a les comunitats autònomes?*

—*¿Li ho sembla...?*

—*M'ho acaba de dir, ¿no?*

—L'ofereix, però tot seguit se'l torna a guardar a la butxaca. Quan em vaig fer càrrec de la conselleria, el juliol de l'any passat, vaig adonar-me

Clar i dur, Alexandre Forcades exigeix des de la dreta l'aprofundiment del procés autonòmic. Sense embuts, pensa que ha arribat l'hora de redefinir Espanya.

Llorenç Capellà

«Quan jo parl m'interessa fuetejar els esperits endormiscats».

que s'havien pressupostat els ingressos corresponents a aquests convenis que, encara, no s'havien signat. Vaig pretendre parlar amb el ministre Almunia, inútilment, em va respondre un director general, o no sé qui era, tot dient-me que no em preocupàs, que l'estat procuraria vetllar per nosaltres.

—*Ho comprenc. Tot és qüestió d'esperança. Acabaven d'explicar-li la comèdia del pare totpoderós.*

—*¿Ah, sí...!* D'acord. Però jo estic observant, amb els meus ulls, ¿comprèn? Una terra que s'esforça per crear riquesa i que, al capdavall, any rere any, roman amb les mans buides. Jo em sent solidari amb els altres pobles d'Espanya, ¡però no tenc ni un pèl de beneit!

—*N'estic convençut.*

—I el nostre poble paga les conseqüències de tenir un govern de signe ideològic diferent del que té l'estat central. Pot ben creure que sí, a les Balears, governassin els socialistes, es doblarien, de colp, les inversions directes. En canvi, ara, estam deixats de la mà de Déu. Per exemple, Royaltours pretenia fer una inversió, a la nostra terra, de mil cinc-cents milions de pessetes i, naturalment, els seus representants pretengueren saber quina quantitat podíem aportar, des del govern, d'aquest capital inicial.

—*I, vostè, ¿que els va dir?*

—*¿I, a vostè, què li sembla?*

—*No ho sé. Tal volta les despeses de gosa i xorris que fessin els obrers.*

—*Més o menys això és tot el que podia oferir-los. En canvi, feren la ma-*

teixa proposta a la Junta d'Andalusia i aquesta els ajudà amb el cinquanta per cent de la inversió. Això vol dir, amic meu, que ells, els andalusos, tenen diners i que nosaltres, la gent de les Illes, som més pobres que les rates.

—*Protesti, punyeta.*

—*¿Més del que protest?* El setembre passat, el ministre Almunia em digué que ens trauria, a les Balears, del sistema de finançament si seguíem provocant tant d'aldarull i això, pel cap baix, suposava perdre, de sobte, uns tres mil milions de pessetes.

—*És a dir, que Almunia és la seva bèstia negra.*

—No sé què dir-li, perquè també ho podria ser Solchaga. Almunia és una persona superba, molt subordinada a les opinions dels seus superiors. Tant

ell com el secretari d'Estat, Pena, aprofiten la més petita oportunitat per desprestigiarme. L'un diu que jo som l'únic obstacle perquè es produeixi l'enteniment entre el govern central i l'autonòmic. L'altre, assegura que som un nacionalista.

—¿I això és un insult?

—En absolut. Jo som nacionalista. I de drete. I pens que ja ha arribat l'hora de redefinir Espanya. ¿Com podem acceptar com a bona l'Espanya de Castella, si ens va esser imposada per la força de les armes?

—*Vejam, conseller, ¿i què és sentir-se mallorquí?*

—¿M'ho diu, pensant en el fet idiomàtic?

—*Potser. N'hi ha que entenen el mallorquinisme com la defensa abranda d'un càrrec o d'un quartó de terra.*

—Ja ho sé, però en queden pocs d'aquests. ¿Qui pot negar que la nostra cultura és la catalana? Ben cert és que, al llarg d'un grapat de dècades, hem sofert la dictadura sucursalista que ens imposaven els funcionaris i els militars vinguts de fora. Però això és història passada i la unitat lingüística és inqüestionable.

—¿Per què no ho diu als seus companys de partit del País Valencià?

—Perquè vulgues no vulgues, la seva terra llinda amb Castella i això fa que no entenguin res de res.

—¿Home...!

—Bé. El que vull dir és que, possiblement, els valencians no tinguin el sentiment nacionalista tan arrelat com el tenim nosaltres i, almenys jo, em sent obligat a respectar el seu pensament.

—*I, el de vostè, ¿el respecten? Per exemple, ¿la drete mallorquina comparteix les seves idees?*

—Almenys ningú del govern ni del partit, no m'ha dit que tingués la boca closa. De fet, estic convençut que la drete mallorquina està obrint els ulls, d'ençà que té la responsabilitat del poder. Quan et fermen de mans i peus, t'adones de quin és el pelatge del teu contrincant.

—*Un pelatge dur, ¿veritat?*

—Duríssim. A posta he presentat la impugnació als pressupostos generals: perquè el diàleg amb homes com Almunia o Solchaga és difícil.

—*Estimat, ¿d'on treu el geni?*

—¿Per què m'ho demana?

—*Perquè, vostè, és un trebolí.*

—Pensi que em rebel davant la injustícia del poder central.

—*És a dir que, en aquest estat, ¿l'esquerre és la injustícia?*

—Exacte.

—¿I vostè i jo, no portam dues copes de més, senyor conseller?

—Jo no. ¿I vostè?

—*Tampoc.*

—Tenguí en compte que el govern socialista no afavoreix, gens ni mica, l'aprofundiment de la Constitució cap a un estat federal.

—¿I, AP, l'afavoreix?

—Possiblement, tocant a aquest punt, també falti sensibilització a les files d'AP. Però, en canvi, els conservadors gaudim d'una llibertat de pensament, que mai no tindran els socialistes. La drete, actualment, ja ha perdut el complex d'esser l'hereva del

franquisme i té, a les seves mans, l'única oferta possible de modernització de l'estat. Jo, quan parl, no pretenc provocar cap escàndol, però sí que m'interessa fuetejar els esperits endormiscats. Els polítics no hem d'oblidar que tenim l'obligació de servir el poble i una de les maneres més vàlides de servir-lo consisteix a aprofundir les llibertats col·lectives.

—*¿Vostè em fa un discurs!*

—El que passa és que, desgraciadament, vivim en una societat força inculta i hem de maldar perquè tenguí, al seu abast, tota mena d'informació que li permeti arrodonir els seus criteris. ¿No se n'adona del dogmatisme que hi ha pertot arreu?

—*Vostè dirà: ¿i tant!*

—Jo l'avorresc. Avorresc tant el dogmatisme com l'insult. La vida política està absolutament crispada i, això, em dol.

—*Doncs es retiri.*

—Ni pensar-ho. ¿No li he dit que som ambiciós?

—*No m'ho ha dit, però ho suposava. En canvi, no m'ha dit quines són les seves ambicions.*

—¿Uf! En tenc tantes.

—*Per exemple. No sigui tímid, home.*

—No, si no ho som. Miri, ara per ara, em preocupa aconseguir un sistema pressupostari transparent, de tal manera que el poble sàpiga de quina manera s'inverteixen els seus doblers. I a llarg termini... ¿Vol que li digui quina és la meua ambició a llarg termini?

—*És clar que ho vull: l'escollt.*

—Doncs poder demostrar que, des de Madrid, també es pot aprofundir el procés autonòmic. □

ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ
us convida a participar en els actes que tindran
lloc a les seues AULES DE CULTURA.

VALÈNCIA Dimecres, dia 20, 18 h.

**El context històric del
25 d'abril de 1707.**

*Carme Pérez Aparicio,
professora de la Universitat de València.*

C/. Moratín, 15, pta. 5

Centre de Rehabilitació de Llenguatge

Cerelle

CURS DE PERFECCIONAMENT
DE FONÈTICA CATALANA

Per corregir i perfeccionar la teua pronunciació.
Del 18 d'abril al 12 de maig. Dilluns, dimecres
i dijous de 19.30 a 20.30 h.

Preu: 3.500 pts.

Informació i inscripció: dimarts, dimecres i
dijous de les 11 a les 13 h. Telèfon 355 19 25
Dr. Manuel Candela, 18-6a. - València